

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การย้ายถิ่นข้ามชาติไปทำงานในประเทศอื่นเป็นปรากฏการณ์สากลที่เกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลกอันเป็นผลจาก กระแสโลกาภิวัตน์ การเคลื่อนย้ายทุน การแลกเปลี่ยนทางการค้าและผลผลิตที่ได้จากการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการส่งผลต่อการจ้างแรงงานข้ามชาติ กระแสโลกาภิวัตน์ทำให้สังคมทั่วโลกมีการเปลี่ยนแปลงหลายประการ ทั้งการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และทางการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลง ทางเศรษฐกิจ มีการเปลี่ยนแปลงจากภาคเกษตรกรรม เปลี่ยนเป็นภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการรวมทั้งประเทศไทยก็เปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจเหมือนเช่นประเทศอื่นๆ โดยพัฒนาจากระบบเศรษฐกิจ ภาคเกษตรกรรมเป็นภาคอุตสาหกรรม โดยรัฐบาลกำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุนกำหนดให้มีเขตอุตสาหกรรมมีนักลงทุนจากต่างประเทศ เข้ามาลงทุนมีโรงงานอุตสาหกรรมตามหัวเมืองใหญ่ๆ เป็นจำนวนมาก ส่งผลให้แรงงานจากภาคเกษตรในประเทศไทยซึ่งเป็นแรงงานระดับล่างอพยพเข้า ผู้แรงงานภาคอุตสาหกรรม ทำให้แรงงานระดับล่างขาดแคลน ประกอบกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีพรมแดนติดกับประเทศไทย หลายประเทศยังมีความล่าช้าทางเศรษฐกิจและบางประเทศเกิดปัญหาภายในประเทศจึงอพยพเข้ามาเป็นผู้ใช้แรงงานใน ภาคเกษตรกรรม ประมง โรงงาน และบริการอื่นๆ ซึ่งเป็นงานที่แรงงานประเทศไทยไม่ทำเพราะเป็นงานที่หนักและสกปรกได้ค่าแรงต่ำจนทำให้ประเทศไทยเกิดความสมดุลระหว่างแรงงานภาคเกษตร กับ ภาคอุตสาหกรรมนำความเจริญสู่ประเทศไทยเป็นจำนวนมาก แรงงานเหล่านั้นจึงควร ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามมาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศและกฎหมายคุ้มครองแรงงานของประเทศไทย จากการที่ประเทศไทยพัฒนาประเทศสู่ยุคโลกาภิวัตน์ที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับต่างประเทศในหลายๆ ด้านจึงอยู่ภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติซึ่งมีกฎเกณฑ์ สำหรับการอยู่ร่วมกันของมวลสมาชิกในสังคม โลกประเทศไทยจึงต้องมีกฎเกณฑ์ที่สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ที่มีไว้เพื่อให้สิทธิของบุคคลเกิดความเสมอภาคและเป็นธรรมต่อมวลมนุษย์ที่พึงมีต่อกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง สิทธิมนุษยชน ความเสมอภาค ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิของบุคคลย่อมได้รับการคุ้มครองในทางกฎหมาย ตามหลักปรัชญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ อนุสัญญาแรงงานระหว่างประเทศ อนุสัญญาฉบับที่ 19 ว่าด้วยการปฏิบัติที่เท่าเทียม

กันในเรื่องค่าทดแทนสำหรับคนงานในบังคับและคนงานต่างชาติที่ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันและผูกพันประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีและประเทศไทยก็บัญญัติกฎหมายมารองรับสิทธิดังกล่าวปรากฏอยู่ในกฎหมาย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 ว่าด้วยสิทธิของบุคคล กฎหมายว่าเงินทดแทนตามพ.ร.บ.เงินทดแทน พ.ศ.2537 มีแรงงานต่างด้าวในประเทศไทยอันประกอบด้วยแรงจากประเทศต่างๆ เป็นจำนวนมากเมื่อประสบอันตรายจากการทำงานได้รับผลกระทบไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายดังเช่นกรณี นางหนุ่ม ใหมแสง แรงงานต่างด้าวประสบอุบัติเหตุได้รับอันตรายเนื่องจากการทำงานแล้วได้เรียกสิทธิเงินทดแทนจากสำนักงานประกันสังคมแต่สำนักงานประกันสังคมปฏิเสธเพราะอ้างเหตุจากหนังสือรศ. 0711/ว751 ลงวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ.2544 ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ในการจ่ายเงินทดแทนแรงงานต่างด้าวต้องมีหลักฐานการจดทะเบียนและมีใบอนุญาตทำงาน Work permit ที่ทางราชการออกให้มาแสดงประกอบหนังสือเดินทางหรือใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวพร้อมทั้งยื่นแบบเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้กับประเทศไทย อันเป็นการขัดกับหลักสิทธิมนุษยชนความเสมอภาคศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์การเลือกปฏิบัติต่อผู้มีสัญชาติอื่นทุกรูปแบบและตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 มาตรา 18 รับรองสิทธิแรงงานที่ทำงานเป็นลูกจ้างอย่างเท่าเทียมกันทุกคน จึงมีประเด็นว่าเมื่อแรงงานต่างด้าวทั้งที่เข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมายและเข้าเมืองไม่ถูกต้องตามกฎหมายเป็นผู้ใช้แรงงานในฐานะลูกจ้างในประเทศไทยประสบอันตรายหรือสูญหายเนื่องจากการทำงาน การปฏิบัติต่อบุคคลเหล่านั้นผู้อยู่ในประเทศไทยจึงควรได้รับการพิจารณาเพื่อให้มีสิทธิที่พึงมีพึงได้ตามกฎหมายโดยถูกต้องจากทางราชการ

แรงงานต่างด้าวที่เข้ามาทำงานเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานที่เข้าเมืองโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ในอดีตประเทศไทยไม่มีนโยบายโดยตรงในเรื่องแรงงานต่างด้าวเหล่านั้นมีแต่ แนวปฏิบัติในเรื่องควบคุมการทำงานของคนต่างด้าวที่ตั้งอยู่บนระบบความคิดต้องการสงวนอาชีพบางอย่างไว้ให้คนไทยทำเริ่มจากประกาศ ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 322/255 กำหนดให้คนต่างด้าวที่จะทำงานต้องขออนุญาต ซึ่งก่อนหน้านี้คนต่างชาติสามารถทำงานในประเทศไทยได้โดยไม่ต้องขออนุญาตประกาศคณะปฏิวัติฉบับนี้เป็นฐานความคิดหลักของการตราพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2521 ที่มีประกาศแนบท้ายสงวนอาชีพและวิชาชีพสำหรับคนไทยไว้จำนวน 39อาชีพหนึ่งในหลายอาชีพคือกรรมกรใช้แรงงานซึ่งต่อมากำหนดไว้ชัดเจนในมาตรา 12 ของพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 ว่า ไม่อนุญาตให้คนต่างชาติเข้ามาเป็นกรรมกรในประเทศไทยแต่สถานการณ์ตั้งแต่ พ.ศ.2531 เริ่มจากเหตุการณ์ในประเทศพม่าที่มีการปราบปรามประชาชนจนเป็นจลาจลกลางเมืองหลังจากนั้นทำให้ประชาชนจากประเทศพม่าทะลักเข้าประเทศไทยเป็นจำนวนแสนเพื่อหลบภัยทางการเมืองและหางานทำประกอบกับภาวะเศรษฐกิจของประเทศ

ไทยในช่วงนั้นเป็นยุคเริ่มต้นของเศรษฐกิจฟองสบู่โดยเฉพาะในภาคการก่อสร้างและการประมงทำให้เกิดความต้องการแรงงานระดับล่างเป็นจำนวนมาก ขณะที่พื้นที่ติดกับประเทศกัมพูชาและลาวก็มีแรงงานจากสองประเทศเดินทางลักลอบเข้ามาทำงานจำนวนมาก สถานการณ์ดังกล่าวนี้บีบบังคับให้รัฐบาลไทยจำเป็นต้องยอมรับการมีแรงงานข้ามชาติจากประเทศเพื่อนบ้านที่อพยพเข้ามาทำงานเป็นกรรมกรในหลายกิจการจ้างงาน เพราะตระหนักว่ามีผู้ลักลอบเข้ามาเมืองเป็นจำนวนมากจนกลายเป็นปัญหากระทบต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรมและการเมืองระหว่างประเทศ ส่วนภาคธุรกิจก็ทั้งเจรจาและกดดันเปิดให้มีการจ้างแรงงานต่างชาติ จากหอการค้าแห่งประเทศไทย สถานอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผลของสถานการณ์ข้างต้นให้รัฐบาลต้องปรับตัวหันมาใช้นโยบายที่ยืดหยุ่นขึ้น โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 เปิดนโยบายผ่อนผันให้บุคคลที่มีสถานะเป็นผู้หลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายเฉพาะจากสามประเทศเพื่อนบ้านคือพม่า กัมพูชา และลาว สามารถทำงานได้ชั่วคราวตามที่รัฐบาลกำหนดทั้งนี้ใช้วิธีออกมติคณะรัฐมนตรีประกาศผ่อนผัน และวางแนวทางปฏิบัติการอนุญาตจดทะเบียนแรงงานข้ามชาติผิดกฎหมายเป็นรายปีนับตั้งแต่ปี 2539 (กฤตยา อาชวนิกุล , 2551 , หน้า 17) จนกระทั่งปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมติคณะรัฐมนตรีเมื่อ ปี พ.ศ.2547 มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญกล่าวคือมีการจัดการแรงงานต่างด้าวทั้งระบบโดยให้แรงงานข้ามชาติที่ทำงานในประเทศไทยทั้งหมดที่มีและไม่มีใบอนุญาตทำงานรวมทั้งครอบครัวและผู้ติดตามขึ้นทะเบียนรายงานต่อกระทรวงมหาดไทยการด้วยการให้กรมการปกครองเป็น หน่วยงานรับผิดชอบและได้เอกสารประจำตัวคือ แบบรับรองรายการทะเบียนประวัติของคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษหรือ (ทร.38/1) แสดงในฐานะเป็นแรงงานข้ามชาติที่มีสิทธิทำงานได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายซึ่งเป็นการกำหนดสถานะบุคคลให้เป็นคนเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับการผ่อนผันให้มีสิทธิอาศัยชั่วคราวและมีสิทธิทำงานชั่วคราวในประเทศไทย จากนั้นนโยบายผ่อนผันและการทำข้อตกลงสัญญาทวิภาคี (MOU) ระหว่างประเทศ ทำให้สถานะของแรงงานต่างด้าวเหล่านั้นให้เป็นคนเข้าเมืองผิดกฎหมายที่ได้รับการผ่อนผันให้มีสิทธิอาศัยชั่วคราว และมีสิทธิทำงานชั่วคราวในประเทศไทยนำความเจริญมาสู่ประเทศไทยหลายด้าน โดยเฉพาะระบบเศรษฐกิจแต่จะต้องไม่เป็นภัยต่อความมั่นคงไม่แย่งอาชีพคนไทย ทั้งความต้องการแรงงานต่างด้าวที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ และแรงงานที่ได้รับการผ่อนผันได้เข้ามาเป็นผู้ใช้แรงงาน จึงอยู่ภายใต้กฎหมายระเบียบข้อบังคับและเมื่อประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานย่อมจะต้องได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายในหลักนิติธรรม เป็นหลักที่รับรองไว้ตามกฎหมายภายในประเทศและมาตรฐานระหว่างประเทศ และหลักสิทธิมนุษยชนอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ฉบับที่ 19 ว่าด้วยการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันในเรื่องค่าทดแทนคนในชาติบังคับและคนต่างชาติ รวมถึงปฏิญญาสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียง

เถียงได้ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานและการส่งเสริมสิทธิของแรงงานข้ามชาติและ พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 ซึ่งบังคับใช้กับแรงงานทุกคน

เมื่อแรงงานต่างด้าวที่ได้รับการผ่อนผันให้เข้ามาทำงานชั่วคราวเป็นจำนวนมากในประเทศไทยประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานเป็นลูกจ้างดังเช่นกรณี นางหนุ่ม ไหมแสง ไม่ได้รับเงินทดแทนอันเป็นหลักการคุ้มครองเยียวยาลูกจ้างที่ประสบอันตรายจากการทำงานตามกฎหมายตามพระราชบัญญัติ เงินทดแทน พ.ศ.2537 มาตรา 18 กล่าวคือ เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยหรือสูญหาย ให้นายจ้างจ่ายค่าทดแทนเป็นรายเดือนให้แก่ลูกจ้างหรือผู้มีสิทธิตาม มาตรา 20 ซึ่งเป็นการรับรองสิทธิของแรงงานอย่างเท่าเทียมกันทั้งแรงงานข้ามชาติและแรงงานสัญชาติไทย โดยไม่คำนึงว่าแรงงานจะเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่และตามหลักปฏิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและตามอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) อนุสัญญาฉบับที่ 19 ว่าด้วยการปฏิบัติเท่าเทียมกันในเรื่องค่าทดแทนของคนต่างชาติ และคนในชาติบังคับซึ่งการปฏิบัติเท่าเทียมกันในเรื่องค่าทดแทน สำหรับคนในชาติบังคับและคนต่างด้าวโดยกำหนดให้ประเทศสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ดำเนินการอนุญาตให้ชนในชาติของประเทศสมาชิกอื่นๆ ที่ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้หรือผู้มาพำนักอาศัยผู้ซึ่งรับบาดเจ็บทางร่างกายหรือเกิดอุบัติเหตุในงานอุตสาหกรรมที่เกิดในดินแดนของตนได้รับการปฏิบัติในเรื่องค่าทดแทนของคนงาน เช่นเดียวกับที่มีให้ต่อคนในชาติของตน โดยปราศจากในเรื่องที่อยู่อาศัย กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองและอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติทุกรูปแบบ พ.ศ.2508 และตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช พ.ศ.2550 ซึ่งเมื่อประสบรับอันตรายเนื่องจากการทำงานเป็นลูกจ้างย่อมได้รับการคุ้มครองทุกคน

บนพื้นฐานของการดำเนินชีวิตของมวลมนุษยชาติบนโลกนี้จะต้องมีปัจจัย 4 เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต มนุษย์ทั้งหลายจึงต้องขวนขวายเพื่อความอยู่รอดด้วยการอพยพเข้ามาเป็นผู้ใช้แรงงาน คนต่างด้าวก็เช่นกัน โดยได้รับการผ่อนผันตามนโยบายของรัฐบาลหรือแม้จะหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย เมื่อประสบอันตรายจากการทำงานก็ควรเป็นผู้มีสิทธิได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย แต่การที่แรงงานต่างด้าวไม่ได้รับเงินทดแทนจากการที่ไม่มีบทบัญญัติเงินทดแทนการทำงานของคนต่างด้าว การคุ้มครองแรงงานต่างด้าวจึงบังคับตาม พระราชบัญญัติ เงินทดแทน พ.ศ.2537 ดังนั้นการบังคับใช้กฎหมาย การตีความกฎหมาย บทบัญญัติ ที่ไม่สอดคล้องกัน ของกฎหมาย ยังผลให้แรงงานต่างด้าวไม่ได้รับเงินทดแทน ซึ่งขัดกับมาตรฐานแรงงานอันเป็นหลักพื้นฐานในการคุ้มครองแรงงานอันเป็นการขัดกับหลักพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์

ดังนั้น จึงสมควรหยิบยกปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับเงินทดแทนอันเกิดจากการทำงานของคนต่างด้าว ซึ่งเข้าเมืองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในประเทศไทยมาวิจัยเพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่แรงงานเหล่านั้นซึ่งนำความเจริญมาสู่ระบบเศรษฐกิจสังคมของประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับคนต่างด้าวเข้ามาทำงานกับการจ่ายเงินทดแทนให้คนต่างด้าวในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาประวัติ ความเป็นมา ทฤษฎี และวิวัฒนาการของคนต่างด้าวเข้ามาทำงานในประเทศไทย และการจ่ายเงินทดแทนให้คนต่างด้าวในประเทศไทย
3. เพื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการทำงานคนต่างด้าวกับการจ่ายเงินทดแทนของต่างประเทศและของประเทศไทย
4. เพื่อวิเคราะห์ปัญหากฎหมายและอุปสรรคในการจ่ายเงินทดแทนให้คนต่างด้าวในประเทศไทย
5. เพื่อศึกษาและค้นหามาตรการที่เหมาะสมมาใช้เป็นแนวทางแก้ไขกฎหมาย

สมมติฐานของการศึกษา

เนื่องจากรัฐบาลประเทศไทยมีนโยบายผ่อนผันให้คนต่างด้าวที่เข้าเมือง โดยไม่ชอบกฎหมาย ไม่มีใบอนุญาตให้ทำงานทำงานได้ชั่วคราว เมื่อประสบอันตรายเนื่องจากทำงานเป็นลูกจ้างให้นายจ้างไม่ได้รับเงินทดแทนเพราะเป็นคนต่างด้าวที่เข้าเมืองโดยไม่ชอบกฎหมาย เกิดความไม่เสมอภาคเพราะภายใต้เจตนารมณ์ของ พระราชบัญญัติ เงินทดแทน พ.ศ.2537 กองทุนเงินทดแทนในสำนักงานประกันสังคมทำหน้าที่จ่ายเงินทดแทนให้ลูกจ้างแทนนายจ้าง เมื่อกองทุนเงินทดแทนไม่จ่ายเงินทดแทนให้คนต่างด้าวที่ประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานจึงขัดกับเจตนารมณ์และกฎหมายเงินทดแทนที่กำหนดสอดคล้องหลักสิทธิมนุษยชน หลักนิติธรรม หลักความเสมอภาค และกฎหมายระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นจึงควรรหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 โดยออกกฎกระทรวงการจัดตั้งกองทุนเงินทดแทนสำหรับคนต่างด้าวที่เข้าเมืองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิ คนต่างด้าวที่ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงานในประเทศไทยอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์

วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary research) โดยศึกษาเอกสาร ข้อมูลทางวิชาการภายในประเทศและต่างประเทศ ตำรา บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ กฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ รายงานการวิจัย รายงานการประชุมและ ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

ขอบเขตของการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษา และวิจัยการจ่ายเงินทดแทนจากทำงานคนต่างด้าว ซึ่งเข้าเมืองไม่ชอบด้วยกฎหมายในประเทศไทย โดยศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี หลักการ ของคนต่างด้าวที่เข้ามาทำงานเป็นลูกจ้าง และเกี่ยวกับการจ่ายเงินทดแทนที่ลูกจ้างประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยจากการทำงานตาม พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ.2537 กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 กฎบัตรสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ อนุสัญญาที่ 19 ว่าด้วยการเท่าเทียมกันในเรื่องเงินทดแทนคนในชาติบังคับและคนต่างชาติและกฎหมายเงินทดแทนประเทศเยอรมันและญี่ปุ่น เพื่อทราบถึงปัญหาอุปสรรค แนวทางแก้ไขการจ่ายเงินทดแทนให้คนต่างด้าว ซึ่งประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานเป็นลูกจ้างให้นายจ้าง โดยศึกษาวิเคราะห์ถึงมาตรการและบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายเงินทดแทนให้ลูกจ้าง หลักกฎหมายต่างประเทศ และหลักกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อทราบว่าบทบัญญัติดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาอย่างไร และมีข้อบกพร่องอย่างไร ด้วยการศึกษาถึงการใช้อย่างกฎหมาย การตีความกฎหมาย บทบัญญัติที่ไม่สอดคล้องกันของกฎหมาย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและปรับปรุงกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่นั้นให้สอดคล้อง และเหมาะสมสำหรับคนต่างด้าวที่ได้รับเงินทดแทนเกิดความเป็นธรรมและประโยชน์สุขกับแรงงานต่างด้าวสังคมทั้งของประเทศไทยและมวลมนุษยชาติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการจ่ายเงินทดแทนจากการทำงานคนต่างด้าวในประเทศไทย
2. เพื่อทราบถึงประวัติ แนวคิด ทฤษฎี หลักการจ่ายเงินทดแทนจากการทำงานคนต่างด้าวในประเทศไทย

3. เพื่อทราบถึงกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวกับเงินทดแทน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกฎหมาย

4. เพื่อทราบถึงปัญหากฎหมายและอุปสรรคการจ่ายเงินทดแทนการทำงานของคนต่างด้าวในประเทศไทย

5. เพื่อทราบถึงแนวทางที่จะนำมาปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติเงินทดแทนและข้อเสนอแนะการจ่ายเงินทดแทนการทำงานของคนต่างด้าวในประเทศไทย

นิยามศัพท์

คนต่างด้าว หมายความว่า บุคคลธรรมดาซึ่ง ไม่มีสัญชาติไทย

ทำงาน หมายความว่า การทำงาน โดยใช้กำลังกาย หรือความรู้ด้วยประสงค์ค่าจ้างหรือประโยชน์อื่นใดหรือไม่ก็ตาม

นายจ้าง หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงรับลูกจ้างเข้าทำงาน โดยจ่ายค่าจ้างให้ และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย ทำงานแทน นายจ้าง ในกรณีที่นายจ้างเป็นนิติบุคคลให้ หมายความรวมถึงผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล และผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจ

ลูกจ้าง หมายความว่า ผู้ซึ่งทำงานให้นายจ้าง โดยรับค่าจ้าง ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไร แต่ไม่รวมถึงลูกจ้าง ซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้านอันมิได้มีการประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วยบุคคลให้ทำการแทนด้วย

เงินทดแทน หมายความว่า เงินที่จ่ายเป็นค่าทดแทน ค่ารักษาพยาบาลค่าฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงานและค่าทำศพ